



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 255/2011-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., H., t. č. vo výkone trestu H., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 6 ods. 3 písm. b) a c), čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Dunajská Streda pri vykonávaní prvotných úkonov súvisiacich s jeho trestným stíhaním, postupom Špeciálneho súdu v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TŠ 19/2006 a jeho rozsudkom z 21. februára 2007, postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. PK-2 Nt 3/2010 a jeho uznesením z 28. januára 2011 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Toš 8/2007, sp. zn. 1 Tdo VŠ 5/2007 a sp. zn. 2 Tost 6/2011 a jeho uzneseniami z 3. mája 2007, 26. januára 2009 a 22. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2011 doručená sťažnosť J. H., H., t. č. vo výkone trestu H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 3 písm. b) a c), čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Dunajská Streda (ďalej len „OR PZ“) pri vykonávaní prvotných úkonov súvisiacich s jeho trestným stíhaním, postupom Špeciálneho súdu v Pezinku (ďalej len „špeciálny súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tš 19/2006 a jeho rozsudkom z 21. februára 2007, postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK-2 Nt 3/2010 a jeho uznesením z 28. januára 2011 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Toš 8/2007, sp. zn. 1 Tdo VŠ 5/2007 a sp. zn. 2 Tost 6/2011 a jeho uzneseniami z 3. mája 2007, 26. januára 2009 a 22. marca 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK 1 Tš 19/2006 z 21. februára 2007 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu nedovolenej výroby a držby omamnej, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, za ktorý bol odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2,5 roka, pre výkon ktorého bol zaradený do druhej nápravno-výchovnej skupiny. Zároveň bol sťažovateľovi uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu päť rokov. V ďalšom špeciálny súd týmto rozsudkom uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona, zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona. Za tieto trestné činy bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody

vo výmere 9,5 roka so zaradením sťažovateľa na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia. Taktiež bol sťažovateľovi uložený trest prepadnutia vecí a bolo mu uložené protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Proti tomuto rozsudku špeciálneho súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Toš 8/2007 z 3. mája 2007 rozhodol tak, že ho ako nedôvodné zamietol.

Proti rozhodnutiu najvyššieho ako odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i) a g) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Pretože najvyšší súd ako dovolací súd zistil, že dovolacie dôvody uvádzané sťažovateľom neboli dané, uznesením sp. zn. 1 Tdo Vš 5/2007 z 26. januára 2009 dovolanie odmietol.

Dňa 27. mája 2010 bolo Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky doručené podanie sťažovateľa z 25. mája 2010 označené ako „*Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd vyplývajúcich z Medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky*“, ktoré bolo 22. októbra 2010 postúpené Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“). Špeciálna prokuratúra podanie sťažovateľa vyhodnotila ako žiadosť o obnovu konania pôvodne vedeného špeciálnym súdom pod sp. zn. PK 1 Tš 16/2006, preto ho 28. októbra 2010 predložila podľa § 397 ods. 2 Trestného poriadku špecializovanému trestnému súdu. Na základe výzvy špecializovaného trestného súdu sťažovateľ podaním z 15. novembra 2010 doručeným 18. novembra 2010 potvrdil, že jeho podanie z 25. mája 2010 má byť posudzované ako návrh na povolenie obnovy konania v zmysle ustanovení § 396 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku.

Špecializovaný trestný súd však návrh sťažovateľa na obnovu konania uznesením sp. zn. PK-2 Nt 3/2010 z 28. januára 2011 zamietol, pretože nezistil žiadne podmienky odôvodňujúce povolenie obnovy trestného konania pôvodne vedeného špeciálnym súdom pod sp. zn. 1 Tš 19/2006.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tost 6/2011 z 22. marca 2011 zamietol z dôvodu procesnej správnosti postupu špecializovaného trestného súdu a vecnej správnosti jeho rozhodnutia.

Podľa názoru sťažovateľa v jeho trestnej veci došlo k porušeniu ním označených základných práv, čo odôvodňuje takto:

„Z dôvodu nezákonného zadržania mojej osoby príslušníkmi polície OO PP OR PZ Dunajská Streda, nezákonného získania dôkazov v prípravnom konaní, ich posúdenia a následne nesprávneho odsúdenia Špecializovaným súdom v Pezinku... žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky, aby zrušil právoplatné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. 2. 2007 (sp. zn. 1 Tš/19/2006) a Dovolacieho súdu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 1. 2009 (sp. zn. Tdo 5/2007) ako aj rozhodnutie Špecializovaného súdu o zamietnutí mojej žiadosti o obnovu konania zo dňa 28. 1. 2011 (sp. zn. PK-2Nt/3/2010), ktoré potvrdil Najvyšší súd Slovenskej republiky zo dňa 22. 3. 2011 (sp. zn. 2 Tost 6/2011) a rozhodol o mojom prepustení na slobodu...

Policianti, ktorí ma zadržali a predviedli na oddelenie polície sa dopustili obzvlášť závažného konania nezlučiteľného so zákonom, kedy moju osobu už zadržaného na mieste zadržania nijak nepoučili o mojich právach tak, ako to vyplýva z ich povinností pri výkone služby...

Týmto nesprávnym konaním policajtov mi boli... odňaté zákonom dané neodňateľné práva a predovšetkým právo na skontaktovanie sa s obhajcom, práva ktoré mi zaručuje Ústava Slovenskej republiky II. Hlava VII. oddiel čl. 47 ods. 2, Protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8, I. Hlava čl. 6 odst. 3 písm. b a c...

Rovnako napádam ďalšie konanie policajtov... kedy moju osobu umiestnili do policajného vozidla a potom začali vykonávať prehliadku môjho vozidla bez mojej prítomnosti alebo za prítomnosti môjho obhajcu...

Policianti konali v rozpore so zákonom, keď sa mi manipulovali s mojím vozidlom a toto bez prítomnosti môjho obhajcu alebo inej osoby presunuli na policajné oddelenie,

kde opäť manipulovali s vozidlom bez mojej prítomnosti alebo prítomnosti obhajcu. A teda nič policajtom nebránilo v tom, aby svojvoľne ovplyvňovali skutočnosti...

Policajti... nevykonali fotodokumentáciu o dôkazovom materiály zaistených vecí, čo je nepochybne v rozpore so zákonom a teda neodborne manipulovali s dôkazovým materiálom...

Policajti pri už tak početnom množstve nezákonných konaní ďalej porušovali ustanovenia zákona kedy údajne v mojom vozidle, ktoré bolo odvezené a odparkované na policajnom oddelení našli bez mojej prítomnosti alebo prítomnosti obhajcu nejaké mne neznáme náboje...

...spomínané náboje boli podstrčené a teda umelo vykonštruovaný skutok...

...policajti pri mojom zadržaní ma neboli schopní poučiť o mojich právach..., však ako vidieť z ich opakovaných výpovedí, v ktorých tvrdia, že ma údajne poučili, že sa dopúšťam ďalšieho protiprávneho konania úplatkárstva už uvádzať dokázali do zápisnice pred vyšetrovateľom...

Nijak mi nebolo preukázané, ako by som dokázal takú dlhú dobu u seba držať dve striekačky s drogami, nijak nebolo preukázané ako sa mne do bundy dostali striekačky, no bez zaváhania som bol za ne obvinený a odsúdený bez jedného jediného usvedčujúceho dôkazu...

Ďalším nevyvrátiteľným dôkazom, že policajti vykonštruovali trestné stíhanie proti mojej osobe je neodvratiteľný fakt a to ani v jednom prípade nevykonali najdôležitejší úkon v procese dokazovania a usvedčenia podozrivého, ktorý je bežnou a samozrejmovou činnosťou OČTK a to zaistenie daktyloskopických stôp...

Dá sa teda dôvodne konštatovať, že príslušníci polície nezabezpečili dôkazy pre trestné konanie zákonným spôsobom vyplývajúcim z ich služobnej povinnosti ako je zrejmé z uznesenia UIS PZ Bratislava, pochybili pri výkone zaistovania dôkazov pre trestné konanie...

Aby takto získané dôkazy slúžili v neprospech mojej osoby a k odsúdeniu mojej osoby v demokratickej spoločnosti nie je prípustné.

Z vyššie uvedených konaní orgánov činných v trestnom konaní je dostatočne zrejmé, že už v prípravnom konaní boli pošliapané moje základné práva a vykonané početné množstvo protizákonných postupov voči mojej osobe a preto mám za to, že je nanajvyš

nadbytočné uvádzať aj ďalšie rozporuplné protizákonné konanie, ktoré pokračovalo ešte aj na Špeciálnom súde v Pezinku...

Nielenže Špeciálny súd nezahliadol nezákonné zaistenie dôkazov, nesprávne hodnotenie a posúdenie dôkazov v obžalobe, ale ešte aj sám v tejto veci pochybným spôsobom konal...

...Špeciálny súd... rozhodoval vo veci, ktorá nijak neprislúcha do jeho kompetencií a veci konať. Táto vec pod bodom I. rozsudku zo zásady Trestného poriadku spadá do príslušnosti Okresného súdu v Dunajskej Strede...

Súd v II. rozsudku vo svojom odôvodnení... špatne zhodnotil svedecké výpovede...

Dôkazom, že tento prípad bol vykonštruovaný a teda dohodnutý svedčí jednak skutočnosť, že policajti... vôbec nespomenuli do vysielacky čo za úplatok žiadam...

S absolútnym rozporuplným konštatovaním a neodborným hodnotením skutkového stavu dokázal Špeciálny súd zdôvodňovať, že skutok sa stal tak, ako ho predložila obžaloba tým, že mu úplne postačilo, aby vec nájdená u mňa bola postačujúca na neomylné rozhodnutie, že vec je moja bez toho, aby skutočne skúmal či vec patrí skutočne mne. Nezaťažoval sa ani skúmaním, či nedošlo zo strany policajtov k závažnému nezákonnému konaniu spôsobom, že vec úmyselne a cielene podstrčili.

Ďalším nesprávnym rozhodovaním a zaujatým hodnotením spáchania skutku je rozporuplné zdôvodnenie Špeciálneho súdu, keď nepriame dôkazy použil proti mojej osobe...

Súd... špatne hodnotil dôkazy, keď moje priznanie k dvom striekačkám použil ako zásadný pilier celého dokazovania a tým spochybnil a vylúčil akúkoľvek moju námietku a obhajobu. Súdom veľmi neprofesionálnym spôsobom potvrdzoval pravdivosť obžaloby...

Nijak sa nezapodieval so skutočnosťou, že znalec dostal spomínané striekačky od policajtov... a teda nie odo mňa. Preto nie je vylúčené, že aký druh drogy tak i množstvo skreslili policajti... Zavádzajúco vyznieva tvrdenie súdu, keď tvrdí, že druh a množstvo drogy u mňa nájdenej potvrdzuje fotodokumentácia z miesta činu. Takáto súdom spomínaná fotodokumentácia sa nikdy ani raz na mieste činu nevykonávala. Teda je nespochybniteľné, že súd klame v odôvodneniach...

Ďalšie rozporuplné rozhodnutie súdu potvrdzuje skutočnosť, že súd zamietol predvolať pred súdom mnou navrhovaných svedkov vyšetrovateľov..., ktorí by nepochybne

dokázali, že bol porušený zákon predovšetkým v bode V obžaloby. Tento úkon súdu nevyhovoval...

...súdu vyhovovali práve vykonštruované dôkazy...

Súd špatne právne kvalifikoval skutky IV a V bodu rozsudku, keď ich posudzoval ako dva samostatné skutky... Tomuto súdu nesporne absentovala kontradiktórnosť v takom rozsahu, že musím vysloviť taký názor, že mám za to, že ma súdila inkvizícia a nie súd Slovenskej republiky v demokratickom právnom štáte, ktorý je viazaný Európskymi zmluvami, Dohodami a Protokolmi.

Rovnaký názor ako na Špeciálny súd mám aj na konane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Najvyšší súd SR svoje odôvodnenie zo dňa 3. 5. 2007 sp. zn. 1 Toš 8/2007 a zo dňa 26. 1. 2009 sp. zn. 1 Tdo VŠ 5/2007 výslovne iba okopíroval z odôvodnenia Špeciálneho súdu a teda sa nijak nezapodieval dôsledným preštudovaním spisového materiálu...

...je nesporné, že Špeciálny súd zanedbal najdôležitejšiu zásadu v konaní pred súdom zásadu prezumpcie neviny, kedy neakceptoval ustanovenia Trestného práva procesného... Zásadne porušil Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd hlava I. článok 6, 13 a 17...

Pri zadržiavaní policajtmí som nijak nebol poučený o svojich právach, kedy konali v rozpore so zákonom a Ústavou Slovenskej republiky v rozpore s ustanoveniami:

čl. 47 ods. 2... čl. 17 ods. 2... čl. 50 ods. 3...

takisto porušil moje základné práva a slobody aj Špeciálny súd v ustanoveniach v čl. 12 odst. 1, odst. 2... čl. 17 odst. 2... čl. 46 odst. 1... čl. 47 odst. 3... čl. 48 odst. 1... ďalej Špeciálny súd zanedbal ustanovenia Ústavy čl. 144 odst. 1 a 2... čl. 152 odst. 4...“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vyslovil porušenie ním označených základných práv postupom OR PZ, postupom špeciálneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tš 19/2006 a jeho rozsudkom z 21. februára 2007, postupom špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK-2 Nt 3/2010 a jeho uznesením z 28. januára 2011 a postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Toš 8/2007, sp. zn. 1 Tdo VŠ 5/2007 a sp. zn. 2 Tost 6/2011 a jeho uzneseniami z 3. mája 2007, 26. januára 2009 a 22. marca 2011.

Zároveň žiadal, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil a neodkladne ho prepustil na slobodu.

Napokon sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 3 písm. b) a c), čl. 13 a čl. 17 dohovoru postupom OR PZ, postupom špeciálneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tš 19/2006 a jeho rozsudkom z 21. februára 2007, postupom špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK-2 Nt 3/2010 a jeho uznesením z 28. januára 2011 a postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Toš 8/2007, sp. zn. 1 Tdo VŠ 5/2007 a sp. zn. 2 Tost 6/2011 a jeho uzneseniami z 3. mája 2007, 26. januára 2009 a 22. marca 2011.

1. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv zaručených mu ústavou a práv zaručených mu dohovorom, ku ktorému malo dôjsť postupom OR PZ, postupom špeciálneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tš 19/2006 a jeho rozsudkom z 21. februára 2007 a postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Toš 8/2007 a sp. zn. 1 Tdo VŠ 5/2007 a jeho uzneseniami z 3. mája 2007 a 26. januára 2009, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Ako vyplýva zo sťažnosti a z jej príloh, pôvodné trestné konanie, v rámci ktorého bol sťažovateľ právoplatne odsúdený, t. j. konanie na prvom stupni v spojení s druhostupňovým konaním, bolo právoplatne skončené vydaním uznesenia najvyššieho (ako odvolacieho) súdu sp. zn. 1 Toš 8/2007 z 3. mája 2007. Dovolacie konanie vedené najvyšším súdom pod sp. zn. 1 Tdo Vš 5/2007 bolo právoplatne skončené vydaním uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo Vš 5/2007 z 26. januára 2009. Z uvedeného vyplýva, že napádané konania, v rámci ktorých malo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľa, boli právoplatne skončené oveľa skôr ako dva mesiace pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Sťažovateľovi teda nepochybne uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd nemal pochybnosť o uplynutí lehoty na podanie sťažnosti ani v prípade, ak by túto lehotu rátal od doručenia napádaných rozhodnutí všeobecných súdov sťažovateľovi, pretože najneskôr podaním návrhu na obnovu konania 25. mája 2010 mu museli byť všetky uvádzané rozhodnutia známe. Sťažnosť ústavnému súdu bola doručená 18. mája 2011 (podaná na poštovú prepravu 17. mája 2011), teda evidentne po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti.

Vo vzťahu k namietanému postupu OR PZ pri vykonávaní prvotných úkonov v trestnej veci sťažovateľa ústavný súd len upresňuje, že predprípravné a následne prípravné konanie bolo skončené ešte skôr ako konanie pred všeobecnými súdmi (predprípravné konanie skočilo začatím trestného stíhania a prípravné konanie podaním obžaloby).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom špecializovaného trestného súdu v rámci konania o jeho návrhu na povolenie obnovy konania, t. j. konania vedeného špecializovaným trestným súdom pod sp. zn. PK-2 Nt 3/2010 a jeho uznesením z 28. januára 2011 ústavný súd konštatuje, že na rozhodovanie o tejto časti sťažnosti nie je daná jeho právomoc, a to vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy („ak... nerozhoduje iný súd“). V zmysle tohto ustanovenia môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých v súvislosti s napádaným postupom špecializovaného trestného súdu sťažovateľ namieta v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania postupu, ako aj rozhodnutia špecializovaného trestného súdu vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. PK-2 Nt 3/2010 využitím riadneho opravného prostriedku, a to sťažnosti, ktorú sťažovateľ napokon aj využil. Na základe sťažovateľom podanej sťažnosti sa najvyšší súd v rozsahu svojho preskúmacieho revízneho oprávnenia musel vo vzťahu k uzneseniu špecializovaného trestného súdu, ako aj k postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, v podstate vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ na adresu tohto rozhodnutia a postupu špecializovaného trestného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k okresnému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3.1 Sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu ďalej namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 6/2011, ktorého predmetom bolo rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2 Nt 3/2010 z 28. januára 2011, ktorým bol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietnutý.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom

oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozsudku krajského súdu.

Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 6/2011 z 22. marca 2011 okrem iného vyplýva:

«Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežnáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Pokiaľ ide o meritórne rozhodnutie súdu prvého stupňa o podanom návrhu odsúdeného J. H. na povolenie obnovy konania, toto je správne a zákonné.

V podstate opierajúc sa o tie isté dôvody ako Špecializovaný trestný súd v Pezinku, Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, účelom ktorého je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu – v danom prípade súdu – skôr známe, a teda v právoplatnom rozsudku sa ani nemohli brať do úvahy. Súčasne ale tieto nové skutočnosti musia byť tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Tieto však v danom prípade zistené neboli. Účelom obnovy konania preto nie je revízia pôvodného trestného stíhania, ani verifikovanie pôvodne vykonaných dôkazov, či spochybňovanie spôsobu, akým ich hodnotil súd v pôvodnom konaní. Tieto sú totiž nezvratné, nemožno ich meniť, ani inak korigovať a dôkazy, ktoré už boli vykonané v pôvodnom konaní nemožno opakovať.

Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že odsúdený spochybňoval správnosť pôvodného rozhodnutia o vine poukazujúc na nezákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní, nezákonnosť obstarávania dôkazov a právnych pochybení, ktoré

už boli namietané v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdmi. Ide však o námietky, ktoré nemajú v konaní o povolení obnovy právny význam, pretože v tomto konaní sa nezisťuje správnosť pôvodného rozhodnutia, jeho zákonnosť a odôvodnenosť.

Predseda senátu Špecializovaného trestného súdu na verejnom zasadnutí správne vykonal dôkazy... a správne skonštatoval, že ani po vykonaní týchto dôkazov nezistil žiadne nové relevantné skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by odôvodňovali obnovu trestného konania.

Pokiaľ ide o námietky odsúdeného, ktoré sa týkajú skutkových zistení, je potrebné konštatovať, že tieto sú s výnimkou návrhu na vypočutie svedka Ing. C. postavené len na tvrdeniach odsúdeného, ktoré nie sú podložené žiadnym relevantným dôkazom.

Ďalšie tvrdenia odsúdeného o tom, že nie je zrejmé, akým spôsobom boli vyriešení príslušníci Policajného zboru za porušenie zákona tak, ako je uvedené vo vyššie uvedenom rozhodnutí, sa nezakladá na pravde. Z predmetného rozhodnutia ako aj z výsluchu svedka Ing. C. jasne vyplýva, že vec bola odovzdaná na disciplinárne konanie. Bez ohľadu na výsledok disciplinárneho konania tento dôkaz v žiadnom prípade nemôže odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného.

Tu treba zdôrazniť, že už dovolací súd námietky odsúdeného o nezákonnosti získavania dôkazov orgánmi činnými v trestnom konaní, ktoré tvorili podstatu obhajoby o jeho nevine, považoval za nedôvodné. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. januára 2009, sp. zn. 1 Tdo Vš/5/2007 jasne vyplýva, že „dovolací súd žiadne procesné pochybenia pri zabezpečovaní dôkazov zo strany orgánov prípravného konania nezistil“...

Z dôvodov vyššie uvedených dospel preto Najvyšší súd Slovenskej republiky k takému záveru, že Špecializovaný trestný súd v Pezinku postupoval procesne a vecne správne, keď o návrhu odsúdeného J. H. na povolenie obnovy konania rozhodol ta, že tento na verejnom zasadnutí z dôvodov uvedených v § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol. V predmetnom návrhu odsúdený neuviedol žiadne nové skutočnosti, ani súdu skôr neznáme dôkazy, ktorých existencia by mohla viesť k inému záveru pre rozhodnutie o jeho vine a preto najvyšší súd sťažnosť odsúdeného J. H. proti napadnutému uzneseniu ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol.»

V citovanej časti odôvodnenia uznesenia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, prečo sťažnosťou napadnuté uznesenie špecializovaného trestného súdu považoval za vecne správne, a teda prečo sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu zamietol ako nedôvodnú.

Postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda najvyšší súd v danom prípade neporušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, napr. nesprávnou alebo svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 6/2011 a jeho uznesením z 22. marca 2011) odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3.2 V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie práv zaručených mu dohovorom v čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu v konaní o povolení obnovy konania.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:...

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby,

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú...

V tejto súvislosti s namietaným porušením práv zaručených v čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru postupom najvyššieho súdu v druhostupňovom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 6/2011 o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania ústavný súd poznamenáva, že pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o povolení obnovy konania, ktorého predmetom tieto otázky (vina a trest) nie sú.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

Z tohto pohľadu je teda sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie práv zaručených v čl. 6 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní o jeho návrhu na obnovu konania zjavne neopodstatnená, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3.3 V danom konkrétnom prípade sťažovateľa ten istý záver platí aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 50 ods. 3 ústavy.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Predmetom konania vedeného najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Tost 6/2011 bolo rozhodovanie o sťažnosti podanej proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2 Nt 3/2010 z 28. januára 2011, ktorým bol návrh sťažovateľa na obnovu konania zamietnutý. V žiadnom prípade teda nešlo o posudzovanie a rozhodnutie o stíhaní alebo pozbavení slobody, resp. či tak bolo urobené z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon. Taktiež nešlo o konanie, v ktorom by bolo namieste uplatňovanie si obhajobných práv v takom zmysle, ako to má na mysli čl. 50 ods. 3 ústavy. Sťažovateľ v tomto konaní (o povolení obnovy konania) vystupuje ako právoplatne odsúdený (t. j. o jeho vine a treste už bolo právoplatne rozhodnuté), nie je teda obvineným (obžalovaným), ktorému by v tomto konaní prináležali práva uvedené v § 34 Trestného poriadku. Ústavný súd preto aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3.4 Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie základného práva na právnu pomoc zaručeného v čl. 47 ods. 2 ústavy a základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Porušenie základného práva na zákonného sudcu sťažovateľ namietal predovšetkým v rámci „základného“ trestného konania, keď podľa jeho názoru o jednom zo skutkov nemal rozhodovať špeciálny súd, ale Okresný súd Dunajská Streda. V tomto zmysle ústavný súd nemôže preskúmať sťažnosť sťažovateľa, pretože, ako už vyslovil (bod 1 odôvodnenia), je vo vzťahu k namietanému porušeniu práv špeciálnym súdom a najvyšším súdom (ako odvolacím a dovolacím) podaná oneskorene.

V rámci konania o návrhu na obnovu konania sa špecializovaný trestný súd správne s touto otázkou vysporiadal tak, že z dôvodu nedostatku právomoci súdu rozhodujúceho o povolení obnovy skúmať právne chyby nemala táto námietka vo vzťahu k posudzovaniu prípustnosti návrhu na povolenie obnovy konania právny význam. Ústavný súd nezistil žiaden dôvod akýmkoľvek spôsobom tento záver špecializovaného trestného súdu spochybňovať.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na právnu pomoc (čl. 47 ods. 2 ústavy) sťažovateľ neuviedol žiadnu argumentáciu, ktorá by tomu nasvedčovala. Neuviedol nič, v čom malo podľa jeho názoru toto porušenie spočívať.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3.5 Sťažovateľ v ďalšom namietal, že v rámci trestného konania vedeného proti jeho osobe bolo porušené právo na účinný prostriedok nápravy zaručené v čl. 13 dohovoru.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v podstate namieta porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru v spojení s namietaným porušením svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, t. j. vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 13 dohovoru sťažnosť neobsahuje osobitné odôvodnenie. Za týchto okolností ústavný súd aj vzhľadom na dôvody zakladajúce odmietnutie sťažnosti v časti namietajúcej porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením čl. 13 dohovoru a skutkovým stavom popísaným v sťažnosti, ktorý by mohol reálne zakladať dôvod na vyslovenie porušenia tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3.6 Napokon sťažovateľ namieta porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 17 dohovoru.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nemôže vykladať ak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov

zameraných na zničenie ktoréhokol'vek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to dohovor ustanovuje.

Ústavný súd konštatuje, že čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy neobsahuje garanciu základného práva alebo slobody, pretože je súčasťou všeobecných ustanovení ako prvého oddielu druhej hlavy ústavy pojednávajúcej o základných právach a slobodách. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd konštatuje, že článok, ktorý nezakotvuje žiadne základné právo alebo slobodu, nemožno podaním sťažnosti podľa čl. 127 ústavy namietat' samostatne. Ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody zakotveného v druhej hlave ústavy, prípadne práva zaručeného medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Iné ustanovenie uvedených právnych aktov síce možno namietat', ale vždy len v spojení s namietaným porušením základného práva alebo slobody (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 300/06, III. ÚS 32/08). To isté možno konštatovať aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 17 dohovoru.

Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá a rozhodovanie o ďalších jeho požiadavkách (zrušenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a jeho prepustenie z výkonu trestu na slobodu) bolo podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v prípade sťažovateľa nedošlo, ústavný súd o týchto požiadavkách už nerozhodoval.

Z rovnakého dôvodu bolo právne irelevantné rozhodovať o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011